

Βιβλιογραφική ενημέρωση

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ:
Ν. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ
Δερματολόγος

WHAT SPECIALTIES PERFORM THE MOST COMMON OUTPATIENT COSMETIC PROCEDURES IN THE UNITED STATES?

Tamara Salam Housman, MD, John G. Hancox, MD, Mohsin R. Mir, MD, Fabian Camacho, Ms, Alan B. Fleischer, Jr, MD, Steven R. Feldman, MD, PHD, and Phillip M. Williford, MD

Dermatologic Surgery
Volume 34 Issue 1 Pages 1-8, January 2008

BACKGROUND: The number of cosmetic procedures performed annually is on the rise and is being performed by more specialties.

PURPOSE: We sought to determine the relative outpatient cosmetic procedure experience of dermatology and other specialties. We also examined demographic data of patients who underwent cosmetic procedures.

METHODS: Demographics and data from the National Ambulatory Medical Care Survey (NAMCS) were analyzed to estimate the number of visits for office-based cosmetic procedures from 1995 to 2003 by specialty and type of procedure.

RESULTS: In order of decreasing frequency, the percentage of all cosmetic procedures performed in the outpatient setting by specialty was as follows: dermatology (48%), plastic surgery (38%), general surgery (>4%), otolaryngology (>3%), ophthalmology (>3%), facial plastic surgery (1%), family practice (<1%), pediatrics (<1%), and internal medicine (<1%). Most cosmetic procedures were performed on white, female patients in the 40- to 59-year-old age group. There was a mean of 55 visits per 1,000 whites and 27 visits per 1,000 nonwhites. Chemical peels and soft tissue fillers were the two most common procedures.

CONCLUSIONS: Dermatology as a specialty performs more office-based cosmetic procedures than other specialties. On a per-physician basis, derma-

tologists and plastic surgeons have far more experience with cosmetic procedures than other physicians.

ΠΟΙΕΣ ΕΙΔΙΚΟΤΗΤΕΣ ΠΡΑΓΜΑΤΟΠΟΙΟΥΝ ΤΙΣ ΠΙΟ ΣΥΝΗΘΙΣΜΕΝΕΣ ΚΟΣΜΕΤΟΛΟΓΙΚΕΣ ΕΠΕΜΒΑΣΕΙΣ ΣΤΟ ΙΑΤΡΕΙΟ, ΣΤΙΣ ΗΠΑ

ΙΣΤΟΡΙΚΟ: Ο αριθμός των κοσμετολογικών επεμβάσεων που πραγματοποιούνται στο ιατρείο, από ιατρούς διάφορων ειδικοτήτων, αυξάνεται συνεχώς.

ΣΚΟΠΟΣ: Ο σκοπός της μελέτης ήταν να αξιολογηθούν οι κοσμετολογικές επεμβάσεις μεταξύ των Δερματολόγων και Ιατρών Άλλων ειδικοτήτων και τα δημογραφικά στοιχεία των ασθενών που ήθελαν να υποβληθούν σε κάποια κοσμητική επέμβαση.

ΜΕΘΟΔΟΣ: Μελετήθηκαν τα δημογραφικά στοιχεία ασθενών από το 1995 έως και το 2003 που υποβλήθηκαν σε κοσμητική επέμβαση στο ιατρείο, ανά ειδικότητα και τύπο επέμβασης.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ: Το ποσοστό αισθητικών επεμβάσεων ανά ειδικότητα βρέθηκε ως ακολούθως: Δερματολογία 48%, Πλαστική Χειρουργική 38%, Γενική Χειρουργική > 4%, ΩΡΛ > 3%, Οφθαλμολογία > 3%, Πλαστική Χειρουργική Προσώπου 1%, Γενική Ιατρική < 1%, Παιδιατρική < 1%, Παθολογία < 1%. Τα χημικά πήλινγκ και τα ενέσιμα δερματικά εμφυτεύματα ήταν οι πιο κοινές διαδικασίες. Υπήρξε ένας αριθμός 55 επισκέψεων ανά 1000 κατοίκους στο ηλικιακό πληθυσμό και 27 ανά 1000 κατοίκους στον υπόλοιπο πληθυσμό.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ: Οι Δερματολόγοι πραγματοποιούν το μεγαλύτερο αριθμό αισθητικών επεμβάσεων στο ιατρείο από οποιαδήποτε άλλη ειδικότητα. Επίσης Δερματολόγοι και Πλαστικοί Χειρουργοί φαίνεται να έχουν τη μεγαλύτερη εμπειρία στις αισθητικές επεμβάσεις από Ιατρούς Άλλων ειδικοτήτων.

COMPARISON OF A- AND B-HYDROXY ACID CHEMICAL PEELS IN THE TREATMENT OF MILD TO MODERATELY SEVERE FACIAL ACNE VULGARIS

Edward Kessler, BA, Katherine Flanagan, MD, Christina Chia, MD, Cynthia Rogers, MD, and Dee Anna Glaser, MD

*Dermatologic Surgery
Volume 34 Issue 1 Pages 45-51, January 2008*

BACKGROUND: Chemical peels are used as adjuvants for treatment of facial acne. No well-controlled studies have compared α- and β-hydroxy acid peels in the treatment of mild to moderately severe facial acne.

OBJECTIVE: To compare the efficacy of α- and β-hydroxy acid chemical peels in the treatment of mild to moderately severe facial acne vulgaris.

MATERIALS AND METHODS: Twenty patients were recruited in this split-face, double-blind, randomized, controlled study. An α-hydroxy acid (30% glycolic acid) was applied to one-half of the face and a β-hydroxy acid peel (30% salicylic acid) was applied contralaterally every 2 weeks for a total of six treatments. A blinded evaluator performed quantitative assessment of papules and pustules.

RESULTS: Both chemical peels were significantly effective by the second treatment ($p < .05$) and there were no significant differences in effectiveness between the two peels. At 2 months post-treatment, the salicylic acid peel had sustained effectiveness. More adverse events were reported with the glycolic acid peel after the initial treatment.

CONCLUSION: The glycolic acid and salicylic acid peels were similarly effective. The salicylic acid peel had sustained effectiveness and fewer side effects. Α- and Β-Hydroxy acid peels both offer successful adjunctive treatment of facial acne vulgaris.

ΣΥΓΚΡΙΤΙΚΗ ΜΕΛΕΤΗ ΠΗΛΙΝΓΚ Α- ΚΑΙ Β-ΥΔΡΟΞΥΟΞΕΩΝ ΣΤΗ ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΗΠΙΑΣ ΕΩΣ ΜΕΤΡΙΟΥ ΣΟΒΑΡΟΤΗΤΟΣ ΚΟΙΝΗΣ ΑΚΜΗΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΟ: Τα χημικά πήλινγκ χρησιμοποιούνται ως επικουρική θεραπεία για την ακμή του προσώπου. Καμία καλά ελεγχόμενη συγκριτική μελέτη δεν υπήρξε ως τώρα μεταξύ πήλινγκ α- και β-υδροξυοξέων για τη θεραπεία της ήπιας έως μετρίου σοβαρότητας ακμής.

ΣΚΟΠΟΣ: Ο σκοπός των συγγραφέων ήταν να συγκριθεί η αποτελεσματικότητα μεταξύ πήλινγκ α- και β-υδροξυοξέων για τη θεραπεία της ήπιας έως μετρίου σοβαρότητας ακμής προσώπου.

ΥΛΙΚΟ ΚΑΙ ΜΕΘΟΔΟΣ: 20 ασθενείς επιλέχθηκαν

για αυτή τη διπλή-τυφή, τυχαιοποιημένη, ελεγχόμενη μελέτη. Ένα α-υδροξοξύ (30% γλυκολικό οξύ) εφαρμόστηκε στο ένα ημιμόριο του προσώπου και ένα β-υδροξοξύ (30% σαλικυλικό οξύ) στο άλλο, κάθε 2 εβδομάδες, για συνολικά 6 συνεδρίες. Πραγματοποιήθηκε ποσοτική και ποιοτική τυφή αξιολόγηση βηλατίδων και φλυκταίνων.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ: Και τα δύο διαλύματα υδροξοξέων έδειξαν σημαντική αποτελεσματικότητα από τη 2η συνεδρία, χωρίς να έχουν κάποια σημαντική διαφορά μεταξύ τους. Δύο μήνες μετά την ολοκλήρωση των συνεδριών, η ομάδα του σαλικυλικού οξέος διατήρησε την αποτελεσματικότητα. Οι πιο πολλές ανεπιθύμητες ενέργειες εμφανίστηκαν στην ομάδα του γλυκολικού οξέος.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ: Τόσο το σαλικυλικό όσο και το γλυκολικό οξύ ήταν παρόμοια όσον αφορά στην αποτελεσματικότητα και αποτελούν μια καλή θεραπεία για την ακμή. Το σαλικυλικό παρέμεινε αποτελεσματικό για μεγαλύτερο χρονικό διάστημα και είχε τις λιγότερες ανεπιθύμητες ενέργειες σε σχέση με το γλυκολικό.

PHOSPHATIDYLCHOLINE AND SODIUM DEOXYCHOLATE IN THE TREATMENT OF LOCALIZED FAT: A DOUBLE-BLIND, RANDOMIZED STUDY

Giovanni Salti, MD, Ilaria Ghersetich, MD[†], Franca Tantussi, MD, Bruno Bovani, MD, and Torello Lotti, MD

*Dermatologic Surgery
Volume 34 Issue 1 Pages 60-66, January 2008*

BACKGROUND: Recent articles have introduced the novel concept of chemical lipolysis through local injections. Phosphatidylcholine is the active drug in the commercial preparation used for this purpose, but some studies have suggested that sodium deoxycholate, an excipient of the preparation, could be the real active substance.

AIM: We decided to investigate whether phosphatidylcholine and sodium deoxycholate have any clinical efficacy in chemical lipolysis and their respective roles. We also studied the safety and side effects of the treatments.

MATERIALS AND METHODS: Thirty-seven consecu-

utive female patients were studied for the treatment of localized fat in gynoid lipodystrophy. Each patient received injections of a phosphatidylcholine/sodium deoxycholate preparation on one side and sodium deoxycholate on the contralateral side, each single patient being herself the control. Four treatments were carried out every 8 weeks in a double-blind, randomized fashion. Metric circumferential evaluations and photographic and ultrasonographic measurements throughout the study allowed for final judgment. A statistical evaluation concluded our study.

RESULTS: An overall reduction of local fat was obtained in 91.9% of the patients without statistically significant differences between the treated sides. Reduction values on the phosphatidylcholine/sodium deoxycholate-treated sides are in the order of 6.46% metrically and 36.87% ultrasonographically, whereas on the deoxycholate-treated sides they are in the order of 6.77% metrically and 36.06% ultrasonographically. Both treatments, at the dose used in the study, proved safe in the short term. The most common side effects were local and few, but were more pronounced on the deoxycholate-treated sides. No laboratory test was carried out.

CONCLUSION: Both treatments have shown moderate and equivalent efficacy in treating localized fat, with sodium deoxycholate having a slower postoperative resolution, suggesting that sodium deoxycholate could be sufficient by itself to determine fat cell destruction and that phosphatidylcholine could be useful for obtaining a later emulsification of the fat.

ΦΩΣΦΑΤΙΔΥΛΧΟΛΙΝΗ ΚΑΙ ΔΕΣΟΞΥΧΟΛΙΚΟ ΝΑΤΡΙΟ ΣΤΗ ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΟΠΙΚΗΣ ΕΝΑΠΟΘΕΣΗΣ ΛΙΠΟΥΣ: ΜΙΑ ΔΙΠΛΗ-ΤΥΦΛΗ, ΤΥΧΑΙΟΠΟΙΗΜΕΝΗ ΜΕΛΕΤΗ

ΙΣΤΟΡΙΚΟ: Τελευταία στη βιβλιογραφία εμφανίζονται άρθρα σχετικά με τη χημική λιπόλυση μέσω τοπικής έγχυσης λιπολυτικών ουσιών. Η Φωσφατιδυλχολίνη είναι μια από αυτές τις δραστικές ουσίες. Κάποιες μελέτες αναφέρουν ότι το Δεσοξυχολικό νάτριο, που χρησιμοποιείται ως έκδοχο στο διάλυμα της ενέσιμης Φωσφατιδυλχολίνης, μπορεί να είναι τελικά το δραστικό συστατικό.

ΣΚΟΠΟΣ: Οι συγγραφείς αποφάσισαν να μελετήσουν

τη Φωσφατιδυλοχολίνη και το Δεσοξυχολικό νάτριο, στην τοπική ενέσιμη λιπόλυση καθώς και την ασφάλεια και αποτελεσματικότητα της μεθόδου.

ΥΛΙΚΟ ΚΑΙ ΜΕΘΟΔΟΣ: Επιλέχθηκαν 37 γυναίκες ασθενείς με τοπική εναπόθεση λίπους και λιποδυστροφία. Η κάθε ασθενής υποβλήθηκε σε ενέσεις διαλύματος Φωσφατιδυλοχολίνης/Δεσοξυχολικού νατρίου στη μία πλευρά και ενέσεις Δεσοξυχολικού νατρίου στην άλλη. Πραγματοποιήθηκαν 4 συνεδρίες συνολικά, με μεσοδιαστήματα 8 εβδομάδων. Η αξιολόγηση του αποτελέσματος ήταν κλινική, φωτογραφική και υπερηχογραφική.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ: Σημαντική μείωση του τοπικού λίπους παρατηρήθηκε σε ποσοστό 91,9% των ασθενών, χωρίς σημαντική διαφορά μεταξύ των 2 ομάδων. Η βελτίωση ήταν 6,46% μετρικά και 36,87%

υπερηχογραφικά στην ομάδα Φωσφατιδυλοχολίνης/Δεσοξυχολικού νατρίου και 6,77% μετρικά και 36,06% υπερηχογραφικά στην ομάδα Δεσοξυχολικού νατρίου. Και οι δύο θεραπείες (στις δόσεις και τη διάρκεια που χρησιμοποιήθηκαν στη μελέτη) αποδείχθηκαν ασφαλείς, με πολύ λίγες, τοπικές ανεπιθύμητες ενέργειες, κυρίως στην ομάδα Δεσοξυχολικού νατρίου. Εργαστηριακός έλεγχος δεν πραγματοποιήθηκε.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ: Και τα δύο διαλύματα έδειξαν μέτρια και ισότιμη αποτελεσματικότητα στη θεραπεία της τοπικής εναπόθεσης λίπους. Η ομάδα του Δεσοξυχολικού νατρίου είχε μια πιο αργή μετεπεμβατική ανταπόκριση, που μας οδηγεί στο συμπέρασμα ότι φαίνεται να καταστρέφει τις μεμβράνες των λιποκυττάρων ενώ συνδυαστικά η Φωσφατιδυλοχολίνη φαίνεται να αυξάνει τη διαλυτότητα των λιποκυττάρων.